

Trojjedinnost v každém z nás

Většina z nás si už v životě určitě ověřila moudré lidové rčení „do třetice všeho dobrého“. Trojice v nás vzbuzuje naději a důvěru, že to dobře dopadne. Jakési ujistění, že vše se nakonec zdaří. Ve vyšším slova smyslu, jako bychom kdesi uvnitř nás tušili, že za to ale může skutečná Trojice, něco všemohoucího, uznáníhodného, velikého nebo hlubokého. Záleží jenom na nás, jestli to pro nás zůstane i nadále v základě hádankou nebo budeme toužit přijít na to, co je opravdu za tím... A podobně je to i s trojediností v nás. Osobnost člověka tvoří harmonický celek jedině tehdy, když jsou jeho tři složky v souladu. Ale které to jsou a co si pod tím představit?

text a foto: Mgr. Blanka Demčáková

BRÉZEN jakožto třetí měsíc v roce nám reprezentuje energie čísla 3, což vyjadřuje také společnost. V tomto měsíci můžeme využít ke prospěchu tuto energii k setkávání, komunikaci či sdílení s ostatními. Březen je začátkem jara, do našich životů přichází více svěžesti, barev i světlejšího naladění. V duchovní numerologii číslo 3 znamená SVĚTLO. Tma a světlo tu přirozeně jsou, ale člověk se nikdy nemůže stát tmou ve světle, jedině světlem ve tmě.

Impulzem a inspirací pro tento článek jsou pro mě dva výjimečné obrazy – fotografie originálních olejomalb s dovolením autorů, zde u článku vidíte. Ten první, pod jménem „Trojedinost“ a druhý s názvem „Na cestě domů“. Oba se hluboko dotkly mého srdce, naplňují mě vnitřním klidem, pokorou, laskavým bezpečím, harmonií, nadějí ve světlé zítřky a vírou, že vše je v pořádku. Ráda bych se s Vámi podělila o poselství, které pro mě odkrývají.

Plujeme životem

Člověk v životě pluje na takové pomyslné hladině poznání. Naše duchovní podstata hledá, zažívá a učí se skrze zkušenosti. Někdy je opravdu náročné zvládnout rozbouřené vlny, i když točíme kormidlem svého osudu, jak jen nejlépe dovedeme. Do cesty nám přicházejí bouřky, prožíváme extrémní

autor: Marcell Vallas

výkyvy a snažíme se vše co nejlépe ustát. Je možné, že jednou jsme nahoře a jednou zas dole, potkáváme různé překážky, které se před námi nečekaně vynoří. Pokud podceníme naši bdělost, koledujeme si o srážku, začneme se potápět a bývá pro nás potom opravdu nepříjemné dotknout se dna... i když nám je odměnou možnost znovu se odrazit a opět svobodně nadechnout. Dalším nebezpečím, které hrozí, pokud nejsme duchapřítomní, je, že se necháme svést ze své cesty.

Jak tedy na to, abychom vše ustáli jako loďky, které úspěšně bok po boku vše zvládly?

Jejich vnější stav napovídá tomu, že už prošly různými zkouškami, jsou ošlehané větrem, jejich plachty dostaly taky pořádně zabrat. Prošly minulostí, která zrcadlí mnoho zkušeností. Na své cestě za světlem nakonec zakotvily v bezpečném přístavu, mohou si odpočinout, uvědomují si souvislosti a nepotřebují se dále zmiat na moři. Získaly poznání a mou-

dro, jsou plné pokory k životu s nadhledem ke všemu přichozímu. Pevně věří, že zvládnou vše, co jim bude přicházet do cesty. Tak je to i se životem člověka. Tři loďky reprezentují 3 složky naší osobnosti.

Trojjedinnost

Našími pomocníky na cestě životem jsou:

1. CIT = intuice

(cit jako hybná síla udávající směr, náš vnitřní pohon)

2. ROZUM = myšlení a rozhodnutí

(kormidlo, které řídí na cestě a udržuje směr) a

3. JEDNÁNÍ = tělo

(fyzická schránka, která je výkonná a poskytuje zároveň ochranu, abychom mohli bezpečně plout životem)

Co si pod tím ale představit? Jak spolupráce těchto 3 složek v každodenním životě vypadá? Co je vždy výchozím základem

– cit nebo rozum? Čím se necháváme vést? Naše prožívání běží totiž tak automaticky, že si to ani neuvědomujeme, o rozlišování nemluvě. Naším úkolem však je, abychom dosáhli jejich harmonického působení, tj. naučit se „žít v pravdě“.

Co to vlastně obnáší a jak se v tom vyznat?

Pokusím se to vysvětlit na pár nejběžnějších příkladech:

1. Oblečení – vzbudíme se a vybíráme, co na sebe. Zrak nám spontánně padne na červené šaty ve skříni (1). Pak přijde myšlenka, že dnes se to nehodí, protože pojedou tramvaj, bude asi pršet, bude mi zima... (2). Ze skříně vyberu a obléknu si černou mikinu a džíny (3). Důsledek: pokud jednáme v souladu se sebou, řídíme se tím prvním správným impulzem, tak si oblečeme šaty a celý den se cítíme příjemně, záříme spokojeností, líbíme se sami sobě, okolí nás dokonce možná i pochválí, jak pěkně vypadáme. Náš zevnějšek totiž odpovídá stavu našeho nitra, které je nějak naladěné a potřebuje k tomu vhodnou barevnou energii a styl oblečení. Pokud jsme si vzali mikinu, jsme skleslí a nevíme proč, necítíme se zrovna přitažlivě, je nám k tomu horko – jednali jsme proti sobě. Kolik času věnujeme výběru oblečení, líčení, účesu... tolik pozornosti dáváme našemu nitru, které se přece vždy cítí

jinak a potřebuje něco jiného. Nemá rádo strnulost ani stereotyp, chce abychom mu živě naslouchali.

2. Jídlo – máme hlad (1) a než odejdeme do práce chceme si dát něco k snídani (2). V kuchyni otevřeme chladničku (3) a padne nám zrak na vajíčka (1). Ale nakonec zhodnotíme, že si je nedáme (3), protože končí lhůta u jogurtu a je potřeba ho sníst, nebo dojíst něco ze včera, případně nás zarazí myšlenka, že vajíčka obsahují hodně cholesterolu (2). Důsledek: pokud jsme se řídili impulzem duše a snědli vajíčka, je nám fajn a máme v průběhu dne dostatek energie. Pokud jsme šli proti sobě, hloubali rozumem a snědli jogurt, odcházíme do práce, ale necítíme se zvlášť dobře, naše tělo nedostalo energii, kterou teď zrovna k posílení potřebovalo.

3. Pozvání – zavolá kamarádka a zve nás do kina (1). Jsme unavení, ale kamarádku jsme dávno neviděli, a možná by se zlobila... bojíme se, že ztratíme její přízeň (2), nemáme odvahu pozvání odmítnout a nakonec jdeme (3). Důsledek: setkání je pro nás únavné a vyčerpávající, vůbec nás to nenaplnňuje, jsme na sebe naštvaní a vyčítáme si to. Nebo tam nepůjdeme, zalžeme jí (a tím i sobě), že nemůžeme, protože už něco máme a přitom pravdou je, že jsme dnes jenom unavení a určitě se s ní kdykoliv příště rádi setkáme. Není to pravdivé a čistě jednání ani směrem k ní ani k nám.

4. Telefonát – napadne nás, že bychom měli zavolat známé (1). Ale odsuneme to, protože teď je čas oběda, to se přece nehodí, možná ji budeme rušit, zavoláme raději večer (2)... vrátíme telefon zpět na stůl a číslo nevytočíme (3). Důsledek: Večer zapomeneme nebo nám to nezvedá, ani nezavolá nazpět, pak si vyčítáme, že jsme měli zavolat hned... podcenili jsme impulz, odsunuli jsme ho, manipulovali se rozumem a čekali, až přijde „lepší“, ten správný čas. Poučili jsme se, že ve chvíli, kdy dostaneme impulz zavolat,

je to ta nejlepší chvíle – druhý má na nás čas, ozve se hned zpátky nebo nás v té chvíli může opravdu potřebovat.

5. Obchodní smlouva – čteme smlouvu a cítíme, že nám v ní cosi nesedí, i když zatím nevíme, co je špatně (1). Následně nás napadne, v čem je problém, promyslíme, jak to udělat lépe (2), a předěláme ji (3). Důsledek: obchod dopadne velice dobře a úspěšně nebo v opačném případě, když bychom impulz nevnímali, uzavřeme nevýhodný obchod a necháme se okrást, případně se obchod neuskuteční...

Uvedla jsem pouze několik případů jednání. Dennodenně stojíme nespočetněkrát před situací, kdy si volíme mezi první impulzem a rozumovými důvody, bez toho, aniž bychom si to uvědomovali. Jakmile to ale začneme vnímat a rozlišovat, budeme mít odvahu více naslouchat svému citu a náš život nabere zcela jiný, světlejší směr.

Žít v pravdě

Každý den nám přichází do života mnoho rozhodnutí a při každém z nich je důležité se řídit jenom vlastní intuicí, abychom vždy pluli na hladině a vnímali v tom oceánu možností různé cesty k řešení. V každém okamžiku vždy máme volbu, jestli dáme za pravdu světlejšímu (citovému) nebo temnějšímu (rozumovému) principu v nás. Žít v pravdě nás nesvazuje, dává obrovskou svobodu, lehkost, když máme pravdivý vztah sami se sebou. Žádný jiný vztah není pro nás důležitější. Učme se věřit tomu, co opravdu cítíme, a v souladu s tím rozhodujeme a jedneme. Nebojme se jít si za tím a berme se vážně. Budujeme si tím přece sebeúctu a vytváříme náš vnitřní stav a v konečném důsledku i světlejší budoucnost.

Záleží jenom na tom, jakým směrem nařídíme to velké kormidlo ve svém nitru – nahoru, rovně anebo dolů, a kam poplaveme. Vlastní cestu si řídíme sami silou své svobodné vůle. Chce se po nás, abychom úspěšně dokončili svoji pozemskou pouť bez toho, že bychom

autor: Zdeněk Jirků

bloudili ve vodách nevědomosti. Vědomě hledme a stoupejme za světlem a věrme i v těch nejtěžších chvílích našeho snažení v ochranu všemohoucí Trojjedinosti.

Na cestě domů

Tento obraz nám přibližuje náš duchovní ráj, který si máme vytvořit v sobě a žít zde na zemi. Uzavíráme si jej však tím, že se nenecháme vést citem, ale samovolně pěstujeme více rozum, a stáváme se otrokem vlastního nástroje. Kloníme se tak zejména jen k pozemskému a vytváříme si propast, zužujeme si současně i obzory, abychom našli cestu zpět blíže ke světlu. Příliš vysoko oceňujeme rozum, až slepě se mu podrobujeme a silně omezujeme svoji schopnost cítění. Ono jediné dokáže poznat pravdu a tu pravou cestu směrem vzhůru.

Kotvíce v pozemském světě svým nitrem přijímáme náhled a propojujeme se vědomým bytím se světlými úrovněmi. Je jen na nás, nakolik budeme už v tomto životě naplnění tou nádhrou a nakolik si tento blažený stav duchovního domova v sobě dokážeme vytvořit.

Kdy jdeme proti pravdě v sobě

Když jsme nespokojení, smutní, unavení, nemocní, nešťastní, zlobíme se na sebe, nemáme energii, cítíme se vyčerpaně, žijeme v milosrdné lži, nevěříme si, necháme se manipulovat...

Co nám brání žít v pravdě

Pochybnosti, strachy, obavy, přílišná rozumovost a hloubání, zajaté a neprospívající zvyky, neochota dělat věci jinak...

Tělo reaguje na naše citové či rozumové rozhodování. Toto prožívání je buď ozdravné, nebo destruktivní, to podle toho, kterým směrem a kam se člověk ve svých rozhodnutích ubírá. Dnes má velké množství lidí potíž spojit se se svojí niterní duchovní podstatou. Toto propojení je potřeba obnovit, jen tak se totiž člověk může opět spojit s ozdravnou energií.

Pravda se nás dotýká v našem jádru duše a probouzí duchovní sílu, která v nás dosud dřímala. Když zůstáváme uvnitř sebe sama, nenecháme se obelhat zdáním pravdy, iluzemi působivých slov nebo cizími názory. Namísto posuzování druhých jsme tudíž schopni sebezpozorování. Čím víc se mu věnujeme, tím víc pozdvihneme svou osobnost na vyšší úroveň vědomí. Protože náš cit pro pravdu vychází z naší duše, jediné tak můžeme dospět k moudrosti.

Přeji dny plné harmonického působení v trojjedinosti. Vnímejte sebe, protože jen my nejlépe cítíme, co potřebujeme ke svému štěstí. Vnímejte na naší cestě také ostatní a snažme se naladit na to, jak pozvednout barevnost jejich vnitřního ráje. Odměnou za naše povšimnutí na cestě za pravdou bude smysluplný, hodnotný a zdravý život.

Mgr. Blanka Demčáková

Terapeut osobnostního rozvoje: poradenství, typologie osobnosti, přednášky a semináře, tel. 604 300 189. www.perlapoznani.cz